

Oláh András

maradj közel

Borbély Szilárd emlékének

otthagyta tükrét a tél összetörve
 a valaha volt vasalt sarkú
 gyerekbakancsok alatt
 és ott maradt kiáshatatlanul örökre –
 pár varjú botladozott csupán
 a lábnyomok formálta buckák között
 küszködve a szürkület redőivel
 igen azon az estén bezártál mindent
 és azóta zárva tartunk mi is
 pedig még nem dőlt el semmi
 csak kinőttél a prímszámok algoritmusából
 szapora szív sürgetett
 s az elhúzott függönyök mögött
 bekerített lassan a türelmetlen csönd
 és már nem vártad meg hogy még
 egyszer körmödre égjen a hajnal

fedezékben

valaha befrocskóltél gyermeki zsvivajjal
 jajjal – most harangok vészjósló
 moraja tolekszik be az ablakon
 hogy elhossa utolsó szívverésed –
 ki hitte volna hogy a gyermekkor rekvirált
 papírcsónakjából te szállsz ki előbb
 hisz a békakirályt is megcsókoltad
 csak hogy rád nyissa szemét a tündöklő áhítat
 – de valaki lopja az álmainkat
 s fedezéked már csak egy zakatoló vonat
 s a vonaton egykor térdemre ejtett pillanat

axióma

az ember
 Isten egyetlen tévedése